Ч. 285. Четвер 20 грудня 1901 (2 січня 1902). Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К.	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К.	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Сойм краєвий.

В доповненю до попередних справоздань додаємо ще отсї важнїйші справи з послїдної сесиї соймової.

Пос. Шаєр поставив внесенє, щоби селянкам маючим вправу хоч би й неіспитованим вільно було займати ся акушерством. Внесенє се передано Видїлови краєвому.

Опісля ухвалено в третім читаню закон призволяючий радї повітовій в Дрогобичи побирати мито на повітовій дорозї Дрогобич-Борислав, радї пов. в Березові на дорозї Березів-Вавра і радї пов. в Тарнові на однїй дорозї. — Против накладаня мит взагалі виступив пос. Гурик доказуючи, що майже цілий дохід з мит лишає ся в кишени підприємця а на удержанє доріг в добрім станї мало що видає ся. Отже домагав ся, щоби над предложенями видїлу краєвого в справі мит перейти до порядку дневного. — Внесенє Гурика підпер кс. Стояловский, а в оборонї внесень Видїлу краєвого став пос. Буйновский. В голосованю принято внесеня Видїлу краєвого.

З черги приступлено до вибору членів Видїлу краєвого і їх заступників.

О. Стояловский заявив, що єго сторонництво не возьме участи в голосованю, бо більшість соймова не уважала за потрібне перед виборами порозуміти ся з єго сторонництвом.

Членами Видїлу краєвого вибрані: з куриї більших посїлостий: Меч Онишкевич; з куриї міст і палат торговельних Тад. Романович, з куриї менших посїлостий: Мих. Глиджук, з цілого сойму: Верещиньский, Пілят і Лясковский; заступниками членів Видїлу краєвого вибрані: з куриї більших посїлостий Ян Тшецєский, з куриї міст і палат торговельних Володисл. Ясь, з куриї менших посїлостий Октав Саля, а з цілого сойму вибрані: Стан. Єнджейович і Сенковский а вибір третого заступника члена Видїлу краєвого з цілого сойму відложено до вечірного засїданя, бо в першім голосованю взяло участь лише 73 послів, отже не було потрібного числа послів.

По виборі членів Видїлу краєвого приступлено до дебати над провізориєю буджетовою. По справозданю референта ґр. Станислава Баденього промавляв пос. Могильницкий.

На засїданю вечірнім правительственний комісар ґр. Лось відповідав на інтерпеляциї в справі виданя обіжника до полїтичних урядників, заказуючого участи в демонстрациях против німецкої шкільної системи в Познаньщинї. Відтак перейшла палата до дальшої наради над буджетовою провізориєю.

Відтак занял слово Намістник ґр. Пініньский щоби, як сказав, задля спізненої пори відповісти бодай на всї квестиї, які в разї поминеня стягнули би на него закид занедбаня. Супротив тверджень пос. Могильницкого заявив, що він не правив акциєю в університетскій справі, бо надто узнає і цїнить автономію університету. Супроти пос. Стапіньского боронив ловецкого закона та нової судової процедури і запевнював, що розділюванє запомог з причини елементарних нещасть відбувало ся без полїтичних зглядів. Що-до промови пос. Короля сконстатував, що єї тон є вже деякою поправою в відносинах Русинів до Поляків, бо помимо ріжних закидів ся бесїда стреміла до згоди обох народів та до братнього поданя руки. Намістник збивав тверджене, немов рускі селяни не мають довіря до польских дїдичів, обговорював переведенє виборів і поясняв справу обсадженя станїславівского епископства. Вкінци завзиває так руску як і польску пресу, щоби не так скрайно виступала в національних справах, а старала ся лагодити контрасти.

Посол Т. Пілят полємізує з послом Могильницким що-до причини і наслїдків сецесиї руских студентів, і звертає ся до руских послів, щоби они вплинули на молодїж, аби повернула на львівский університет.

Посол Стапіньский виступає против буджетової провізориї, зазначуючи, що коротка соймова сесия і непевність будучої судьби сойму в часї, коли безнастанно говорить ся про замах стану, спонукують єго говорити

ПРОСТА ЛЮБОВНА ІСТОРИЯ.

(З англійского — М. Вількінс.)

(Конець).

Салька пригадала собі сьвіжо виправну свою сукню від сьвята, що висїла у шафі панї Кінґ, і їй зробило ся жаль єї, та ішла засоромлена побіч свого нареченого, знаючи добре, що виглядає сумно побіч хороших, по модному убраних міщанок. Наконець станув Джек коло якогось елеґантного склепу, де у виставових вікнах висїли готові дамскі сукнї.

— От і знайшов я, чого шукав! — сказав він урадований. Казав помічникови купецкому показати собі найелеґантнїйші сукнї, а бідна Салька аж перепудила ся тих живих красок і дорогих прикрас та впадаючого в очи крою, і була би найрадше вибрала як найпростїйшу сукню, але не хотїла противити ся волї свого мужа і пана. Коли помічник купецкий подав цїну вибраної сукнї, она аж поблїдла, бо то пожерло би майже всю єї ощадність, котру она собі цілими роками відкладала, але все-таки витягнула рішучо свою стару панчоху.

— Що ти хочеш, мала, таже то було би сумно, як би я це не міг заплатити за твою весїльну сукню! — відозвав ся Джек здивований.

Але она покивала головою і увзяла ся таки конче заплатити за сукню.

— Длячого ти то зробила, дитинко, таже ти позбула ся майже всеї своєї ощадности! — відозвав ся нареченний, коли они вийшли із склепу.

— Инші наречені купують собі самі свої сукнї та й я хотїла так само зробити, все одно, що би то коштовало.

— От дивіть ся на малу, та й она хоче мати свою волю, — сказав він усьміхаючись — а я й рад з того, але за сукню мушу тебе таки відшкодовати!

Сказавши то, зайшов він до склепу якоїсь модистки, і вибрав там білий соломяний капелюх, з білими цьвітами, але Салька, розваживши собі розумно, що в тім білім буді виглядала би сьмішно на возі похатника, вибрала собі друге практичнїйше накритє на голову і заплатила останком із своєї ощадности

По вінчаню запакувала молода жінка свою шовкову весїльну сукню і білий капелюх дуже старанно до скринї і поїхала дальше з своїм мужем. Була то красна пора на початку лїта, і нераз по пів дня не чули нічого більше як лиш шум дерев і шебетанє птичок та веселий бренькіт цинової посудини. Коли де станули коло обійстя якогось селянина, сидїла Салька гордо випростована на возї, та держала кріпко поводи в руцї, підчас коли єї чоловік добивав торгу не без того, щоби не поглянути на свою жінку, мов би хотїв єї щось спитати.

Так обоє щасливі, знайшовши одно в другім то, чого собі в житю бажали, їздили через кілька місяців разом по краю, аж одного разу понад вечер стануди перед якоюсь господою щоби там заночувати. Джек побув досить довго в тій господї, вернув звідтам чогось блїдий і як би не свій, сїв на віз і поїхав чим скорше дальше, мов би за ним якийсь лихий ворог гнав ся.

— Поїдемо до сусїдного села, Сально — промовив він охриплим голосом. — Тут нам ніяково ночувати.

Салька подивила ся зажурена на єго зміненє лице, але не спитала нічого. Аж коли вже доїзджали до найблизшого села, він обняв єї і подивив ся їй з любовю в очи.

— Правда, моя маленька, ти вже не слабовита. Чи вже маєш тепер силу і відвагу? Як би так щось злого стало ся, — я гадаю, як би нам стало ся якесь нещастє, чи ти би дала собі раду?

— Та як би ти так хотїв, Джеку....

Він взяв єї зараз за слово. — Ну, та я так хочу, я того жадаю від тебе, Салько. Як би нас мало коли стрітити якесь нещастє, то зроби то для мене і будеш давати собі сама раду.

— Або що ж такого — що стало ся, Джеку? — спитала ся она і дрожачи притулила ся до него.

про пошесть безрог, закон ловецкий, громадский, шкільний і т. д. — Против провізориї буджетової промавляв ще й пос. Король.

По промові ґр. Стан. Бадениго ухвалено 4-місячну провізорию буджетову в другім і третім читаню. — По сім ухвалив сойм до розпорядимости Виділу краєвого 2.400 корон титулом запомоги для погорільцїв громад: Потуричі, Любелї, Дідушиць великих і Креховичі. Опісля відбув ся вибір членів і заступників до краєвої комісиї для податку особисто-доходового і зарібкового.

По заяві Єго Ексцел. пана Намістника, що з Найв. уповажнення відрочує Сойм, відчитано 7 всїляких внесень та інтерпеляций, а між ними і внесене в справі основаня руского університету.

Новинки.

Львів дня 1-го січня 1902

— Кружок драматичний „Міщаньскої Бесїди в Стрию“ устроює дня 5-го сїчня 1902 р. в сали „Народного Дому“ аматорске представленє. Відограють ся: „Камяна душа“, драма Івана Франка в однїй дїї зі співами і танцями і „Наталка Полтавка“ комедио-оперета в трех відслонах Івана Котляревского. Помічне: „Гетьмани! Гетьмани!“, сольо барітонове. Початок точно о 8-ій годині. — З огляду на патріотичну цїль аматорского представленя сподїє ся комітет кружка, що нїхто з Вп. Земляків не відкаже ся від участи. — За комітет: Антін Яцкевич, Теодозий Костів.

— Страшенна буря лютила ся дня 26-го с. м. в Неаполи і єго охрестности. В Поджджореале вихор завалив кілька домів і хату, в котрій мешкали вартівники різницї. Саму різницю, відтак будинок на двірци, де містять ся машини та відливальню фірми Делюка вихор значно ушкодив. Одну жінку убило, а 31 людий покалїчило, між тими трох тяжко. Пізнїйші телеграми подали вість, що підчас тої бурі покалїчило загалом 36 людий, а на місце катастрофи треба аж було вислати войско і робітників, щоби запрятували румовище з розвалених домів та ратували людий.

— Страшна пригода на дзвінници. На саме латиньске Різдво стала ся в громадї Ампас в Тироли страшна пригода. Підчас коли зачали дзвонити на велику службу Божу, завалило ся цїле руштованє на дзвінници, де висять дзвони і дзвони стали зі страшенним гуком летїти в долину на спід дзвінницї. Притім один дзвін убив того чоловіка, що дзвонив, а другий дзвін зачепив другого чоловіка лиш з боку і обдер єму цїлий бік.

— Важне для учителїв. Відомо кождому з учителїв, що наука історії природописної осягає найскорші і найлучші успіхи тоди, коли трактує ся єї при помочи оказів входячих в зачерк тої-ж науки. Тому кождий учитель а взглядно кождий заряд школи, котрий такої збірки не посїдає, повинен о ню постаратись. Такі збірки, в склад котрих входять найріжнороднїйшіокази мінерального́гічні, ботанїчні і ґеольоґічні, можна дістати і то за дуже низку цїну у Йосифа Петрушевича, ем. учителя в Новици ad Калуш, почта loco.

— Пропала без слїду 15-лїтна Мария Перун, донька прачки, вийшовши оногди з дому своєї матери, замешкалої при ул. Сонїчній ч. 41. Перун єсть худощава, висока, білява, о великих синїх очах; одїта була в чорну коронкову хусточку, чорний плащ і ґранатову суконку.

— Намірене самоубийство. В дому при ул. Шумлявського ч. 10 хотїла відобрати собі житє, вбивши довгий ніж в черево, 27-лїтна Варвара Савицка. Візване ноготівлє стациї ратункової, ствердивши у Савицкої продїравленє внутреностий, перевезло єї до шпиталя, де сейчас переведено дуже трудну операцию зшиваня внутреностий. Хотяй операция удала ся, житю Савицкої загрожує велика небезпечність. Причиною намїреного самоубийства має бути невірність коханка, котрий єї перед кількома днями покинув.

— Утопив ся в калабани. В Рихтїцах під Дрогобичем, Матій Фурдикан, недужий на тиф, коли жінка пішла до міста по ліки до аптики, вибіг в горячцї з постели до города, де впав в калабаню і утонив ся.

— Дирекция Краєвого Союза кредитового у Львові (Ринок ч. 10) повідомляє всї Товариства кредитові повітові, що видала (щоб заощадити їм коштів друку) для них друковані формулярі під заг. „Справозданє і замкненє рахунків з кінцем року адмінїстрацийного“ і продає їх по 10 сот. за примірник.

— Будова церкви в Богородчанах. В місті Богородчанах, находить ся стародавна, бо року 1740 збудована церков, а в нїй містит ся славний, старинний, маючий археольоґічну і артистичну цїнність іконостас зі Скита Манявского, мальований черцем Йовом Кондзелевичем Ч. св. В. В. в рр. 1699 і 1705, — котрий то іконостас богородчаньске міщаньство руске в 1782 р. по знесеню монастиря в Скиті Манявскім купило за 60 золотих польских до церкви в Богородчанах. Єсть то старинність, що має дуже високу вартість, а доказом того єсть, що занимають ся ним консерватори старинностий, як і сьвіт артистичний. Пригадаємо лише, що комітет церковний через графа В. Дідушицкого одержав найперше від сойму краєвого 500 зр. на відресторованє, а пізнїйше 700 зр. на відконїюванє того іконостаса. І за тую квоту артист-маляр Ю. Макаревич зі Львова відрисував всї образи того цїнного іконостаса, згадати ту можна, що тою артистичною працею в 1901 роцї покористав ся Ю. Макаревич при мальованю іконостаса в архікатедральній церкви в Станїславові. Щоби отже в як найскоршім часї можна предприняти будову нової церкви мурованої для безпеченя так славної старинности, комітет парохіяльний, під проводом свого нового пароха о. Антонія Рудницкого, ухвалив (ще в маю 1901 р.) приступити до будови мурованої церкви, і на тую цїль ухвалив квоту 45—50.000 зр. Будова має бути виконана в чисто візантийскім стилю з пятьма копулами. Комітет старає ся о плян і кошторис для сеї величавої церкви.

— Товариство асекурацийне Unio Catholica, котре й у нас наробило не мало шуму і стало ся причиною, що заступникови сего товариства виточено процес, вже розвязане. Wiener Abendpost доносить, що долїшно-австрийске намістництво розпорядженєм з дня 26 грудня розвязало товариство обезпеченя Unio Catholica. Куратором розвязаного товариства установлено посла і адвоката дра Паттая. Члени товариства мають нїчого не стратити на сїм, бо инші товариства обезпеченя підняли ся платити відшкодованя аж до 15 лютого 1902 р. а по тім часї обовязали ся приняти обезпеченя давних членів розвязаного товариства. Дїло товариства Unio Catholica підняли ся вести вісїм великих товариств асекурацийних а то: „Assicurazioni Generali“ „Riunione Adriatica di Sicurta“, „Фенікс“, „Угорско-француске товариство асекурацийне“, „Віденьске Тов. асекурацийне“, „Фонсієр“, „Перше угорске Товариство асекурацийне“ і „Тов. асекурацийне „Дунай“.— Загальна сума убезпечених в товаристві „Unio

---

— Я лиш оттак, — з обачности — сказав; тепер не думай о тім, моя мала — і цїлуючи єї старав ся єї успокоїти, що єму й удало ся. Відтак говорив він байдужним тоном о своїх інтересах, розповідав Сальцї, у котрого купця купує він свої запаси цинової посудини, в котрім банку зложив свої гроші, і так заким ще лягли спочивати, познакомив єї зі всіма тайнами своєї торговлї...

Джек не зажмурив і ока, лиш чекав, доки єго жінка не заснула твердо лагідним сном, відтак встав, вийняв папір і перо, сїв коло розгоїданого стола і став писати. Була то для него трудна робота; схиливши голову на бік, рушав губами при кождім слові, котре з трудом писав по складах, наконець зложив папір, поклав єго в свій записник і підійшов до постелї. Навіть не подивив ся на Сальку, лиш положив пакуночок на свою ще гладку подушку, надягнув на себе сурдут, взяв капелюх на голову і все ще відвернений від своєї сплячої жінки вийшов на пальцях з комнати.

Коли Салька на другий день пробудила ся, і замість чоловіка побачила пакуночок, отворила єго дрожачими руками; була то так само тяжка робота, читати той працьовиний лист, як і єго писати. Блїді уста дрожали при кождім слові відчитуючи єго з великим трудом:

„Моя люба жіночко! Мушу іти в сьвіт і покидати тебе, не можу инакше. Скоро лиш буде можна, верну назад до тебе. Поїдь до Дербі, до Армса, того що продає цинову посудину, о котрім я тобі вчера вечером розповідав, а він тобі поможе продати коня і віз та все впорядкувати. Я лишив тобі мою книжочку щадничу і можеш гроші відобрати; мій гаманник і пулярес лежать під подушкою. Ти лиши ся в Дербі, а коли гроші минуть ся, то я тобі знову пришлю. Не жури ся і не запрацьовуй ся. Не забувай ся на то, що ти менї вчера обіцяла. Давай собі раду і не подавай ся задля мене. Твій Джек Русель“.

Салька прочитавши той лист два рази, посидїла ще якийсь час на краю постелї як би без памяти, але відтак встала, убрала ся, сховала пулярес і лист за пазуху і пішла сходами на долину говорячи заєдно сама до себе: „Мушу давати собі раду і не подавати ся задля него“.

Господар сказав їй що рахунок вже заплачений і що Русель сказав єму, що задля пильних інтересів мусить сам їхати, а жінка поїде за ним аж пізнїйше. Більше єї вже нїхто не розпитував і так вибрала ся она сама в дальшу дорогу. Коли так держачи поводи в руцї їхала гостинцем, став ся з неї ревний ученик єї учителя, в котрого вірила непохитно. Одинока заповідь, одинока обітниця, котрої імила ся, були єго працьовиті слова і она не подавала ся задля него.

Не поїхала до Дербі, щоби там продати коня і віз та жити з тих гроший, лиш їздила по звістних дорогах від обійстя до обійстя та продавала цинову посудину, як то робив єї чоловік. Люди зразу дуже дивували ся і були цїкаві, що то стало ся, бо жінки цохатничкм ще нїхто не видав, але що она казала, що лиш заступає свого чоловіка, і що так само розуміла ся на своїм інтересї, як він, то привикли до неї і купували у неї радше, як у кого иншого. Незадовго побачила она, що має більший оборот і робить лїпші інтереси як давнїйше, то збільшила свої запаси та взяла ся ще продавати іґли, нитки та бавовну, яких селянкам було потреба.

У неодного господаря приймали єї охотно та погостили, дали попоїсти і переночували.

Через три довгі роки, коли то она сама одна їздила на своїм возї, передавав їй пан Армс, той торговельник цинової посудини, кілька разів гроші, які їй присилав чоловік, але она їх і не рушила, лиш разом зі своїми малими ощадностями складала в банку в Дербі, докладаючи до гроший свого мужа. Але одного дня в роцї, анї одної години в дни не переставала сподївати ся свого мужа; перша гадка, коли вставала рано і послїдна, коли лягала спати, була у неї: „Може він верне нинї, а може завтра“.

Так минули три роки, а она не мала нїякої чутки про свого мужа, хиба лиш ту, що він посилав гроші. Одного красного пополудня на весну, коли она їхала гостинцем, де не було й живої душі, хтось став кликати за нею так голосно, що перекричав навіть бренькотанє цинової посудини: Салько! Салько! Коли она обернула ся, побачила, що то Джек біжить за возом і киває на ню руками.

Она задержала віз і зразу сидїла мов би прикована, не важила ся і рушити ся, обернула ся ще раз і подивила ся, бо не вірила власним очам і бояла ся, чи то їй не приснило ся. Але кроки було чути щораз близше і близше, аж Джек опинив ся коло неї на возї і обняв рукою ледви що живу жінку. — Ой Салько, Салько!

— Я давала собі раду, Джеку, і не подавала ся!

Catholica“ предметів впросить 150 міліонів К. Товариство видало 6000 карт уділових по 100 зр. Властителі тих уділів не дістануть ані сотика. Так само й вірителі не мають виглядів на покрите своїх претенсий. З кінцем 1900 р. числило се товариство 39.473 членів, а річний дохід з оплачуваних премій виносив 389.988. Тут пригадаємо ще, що у галицкім відділі того товариства були аґентами по найбільшій части жиди, котрі знов асекурували жидів в — католицкім товаристві.

— **В справі печатаня „Церковних напівів“.** Всїх Р. Т. інтересованих сим повідомляю, що з причин технїчних а від мене независимих, опізнило ся печатане Збірника. Доси вийшло вже 7 аркушів. Дальша робота тепер правильно поступає і єсть надія, що за 10 до 12 недїль дїло буде укінчене і книжка сей час інтересованим вишле ся. Хоч робота за довго протягнула ся, але кождий признасть, що дуже гарна. Прошу отже о терпеливість. Цїна за один примірник 4 К, а на почту 45 сотиків. Адреса: Ігнатий Полотнюк в Станїславові, ул. Собіского ч. 50.

— „Товариша“ ілюстрований календар на 1902 р. можна дістати у всїх складах „Народної Торговлї“ по цїні 1 К.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Чернівці 1 січня. Вчера отворено тут в присутности властий нову лїнїю телефонічну Чернївцї-Новоселиця.

Париж 1 січня. Тутешна праса доносить, що Папа приймаючи французких католиків сказав, що закон о церковних товариствах єсть найтяжшою напастию на віру, а масони стремлять очевидно до відорваня ся від римскої церкви. При слїдуючих виборах повиннї католики сповнити свій обовязок і підпирати партию конституцийну заложену Шіопом.

Пекін 1 січня. Бюро Райтера доносить, що вос. російский Лесар сподїває ся скорого залагодженя справи манджурскої. Лесар мав заявити, що Росия перестане вести переговори і задержить окупацию в Манджуриї, скоро би угоди манджурскої не підписано до нового року старого стиля.

Надіслане.

Всїх наук лїкарских

Др. Володимир Янович

б. довголїтний асистент ц. к. головного шпитала у Відни, **осїв в Станиславові** Ринок ч. 21 і ординує від 2—4.

Для бідних від 8—9 рано безплатно.

— **Движима азбука,** — або прилад до образового представленя початкової науки читаня і писаня. Видав п. Григорий Блїй, емеритований управитель 6-кл. народ. школи у Львові. Комплет обнимає 76 букв, писаних на картонї, враз із пуделком до перехованя і відповідною інструкциєю та з приладом до уставленя букв. Цїна знижена виносить 8 корон; для книгарень 20% рабату. Замовляти можна в канцелярії Товариства „Просьвіта“ і в книгарни Ставропігійскій (улиця Руска, ч. 3) у Львові. „Движима азбука“ повинна находитись безусловно в кождій народній школї.

— **Правдивий, чистий мід** єсть не лиш великим присмаком і здоровою поживою, але також і знаменитим ліком як для старших людий так і для дітий, розуміє ся, уживаний в міру і відповідно. Але вистерігати ся треба, щоби не купувати меду т. зв. столового, котрий дуже часто єсть лиш мішаниною сиропу з маленькою частию меду. Такий фальшований мід пізнати легко по єго смаку і хто коли їв правдивий чистий мід, а скоштує фальшований, то пізнасть єго зараз по смаку. Такий мід тягне ся звичайно як рідке тїсто і не цукроватіє так як мід правдивий. Хто би хотів мати знаменитий мід, нехай напише до П. Корінєвича, ем. учителя в Іванчанах, а дістане у него мід десеровий і курацийний 5 кільо по 6 К. 60 с. франко. До кождого замовленя додає ся даром і оплатно брошурку проф. дра Т. Цісельского під заголовком: Własności odżywiające i lecznicze miodu.

— Я то знаю, моя маленька, Армс все менї розповів, як то ти давала собі раду, яка ти була добра і пильна.

Джек замовк, притулив лице до Сальчиного плеча і розплакав ся.

— Не плач, Джеку, тепер вже все добре — все а все!

— Ой ти моя маленька, кілько ти злого мусїла мабуть наслухати ся о менї!

— Люди говорили, що ти мене покинув задля другої жінки; але я тому нїколи не вірила ані на хвильку!

— Ох, Салько, а то таки була правда! Заким я з тобою побрав ся, був я вже раз жонатий, але присягаю ся тобі на все, що менї сьвяте, що я гадав, що жінка померла. Она була так само недобра і фальшива як і красна, а я молодий і дурний дав ся їй зловити, а відтак мусїв тяжко відпокутувати; підчас коли я продавав мою посудину, она втекла від мене з якимсь молодим паробком, і я довгі лїта не чув нїчого про неї, аж одного разу вичитав в ґазетї, що она померла. Перед трома роками, коли я зайшов в Ґроверї до господи поспитати, чи не могли би ми там переночувати, побачив я єї в кухни коло печи, як она там варила вечерю. Той паробок по кількох місяцях покинув єї і лишив в найбільшій біді і нужді так, що она мусїла наймити ся за кухарку. Она мене відразу пізнала, кинулась менї з плачем на шию та стала перепрошувати. Але коли довідала ся, що я знову оженив ся, і коли побачила тебе на возї, то з покірної і сокрушеної зробила ся знову язя. Хотїла вибічи і все тобі розповісти, а я в обаві, що готова би тебе на смерть перепудити не знав иншої ради, щоби єї успокоїти, лиш таку, що обіцяв їй вернути до неї і знов жити з нею.

Я мусїв додержати слова, дитинко, бо инакше була би она зробила донос на мене о двоженьство а тогди я би таки був мусїв тебе покинути. Отже я поїхав з нею до Ню-Йорку, наймив їй там хату, а сам став за робітника у фабрицї коробок. Я єї нїколи не видів хиба лиш тогди, коли приніс їй мою тижневу заплату, а й тогди ще мусїв я уважати на себе, щоби не заподїяти якого лиха. Кождий сотик, який я міг собі урвати, посилав я тобі, а всетаки гриз ся я та журив ся тобою, бо боя ся, щоби ти не голодувала та не помарнїла так, як у папі Кінґ.... Але тепер вже все минуло ся, місяць тому назад померла она на тиф, я маю ось тут при собі посьвідку єї смерти і ми тепер вже нїколи не розлучимо ся.

Салька сперла головку на плече повернувшого, проміне сонця, що добувало ся крізь галузє дерев озарило золотим відблеском єї волосє, поводи випали їй з рук а кінь скубав траву край лїса.

— А тепер моя мала — відозвав ся Джек наконець, — їдмо до Дербі і кажім повінчати ся на ново.

— Так, Джеку, моя шовкова весїльна сукня і мій білий капелюх ще зовсім нові, лежать в скрини тут на сподї у возї, я їх розпакую і уберу ся в них до другого мого вінчаня.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год

посп.	особ.	Зі Львова
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого, Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Коломиї
	6·30	„ Підволочиск з Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стрижа
	9·00	„ Сколього, Лавочного від 1/5 до 30/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск з гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Берегомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в недїлї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 30/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	2·20	„ Зимноводи від 15/5 до 15/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнга
	6·20	„ Кракова, Відня, Берлина, Варшава а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в недїлї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

посп.	особ.	До Львова
приходить		
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 1/5 до 10/9.
	7·16	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 55		„ Чернівцїв
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Коломиї
	9.11	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в недїлї і сьвята
	7·36	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 30/9
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що дня
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Коломиї, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного, Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від **6-ої** години вечером до **5-ої** години **59** мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В місті видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Ґавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. и. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І н с е р а т и.

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).